

Moji milí přátelé, moji čtenáři a zahraniční vydavatelé!

V Rusku dnes prožíváme strašlivé období, strašnější než za světové války, kdy nás napadl Hitler. V té době byl náš národ, naše země, naše armáda pro svět posvátná, bránili jsme všechny svou krví a pomáhaly nám velké země, především Amerika a Anglie. Všichni osvícení muži Evropy odešli do podzemí, aby bojovali proti Hitlerovi. A my jsme žili v hloubi Ruska. Moje rodina hladověla, měl jsem tuberkulózu, žebral jsem na ulici, zpíval jsem, abych vyžebрал kus chleba, byl jsem sedmileté dítě, když skončila válka. Ale já si všechno pamatuji! Vyrostl jsem v hrdosti na svůj národ. Za chudé, za ženy, které na domácí frontě bránily vlast ze všech sil. Všechny jejich problémy zůstaly v mých knihách, v mých hrách.

Nyní je Rus pokořena, ponížena. Putinovi generálové ji zneuctili, ničí ji, berou její syny do této podlé, ohavné války – proti vlastním lidem, proti bratrům a sestrám, proti rodné a milované Ukrajině. Pořád brečím, když čtu zprávy na internetu. Jsem to já, kdo se tam schovává před vlastními bombami! Skrývám se před palbou našich dětí. před výstřely vlastních chlapců, jsem tam, s Ukrajinou, připravuji se hladovět a prosit o podporu. Prosím všechny v zahraničí, pomozte svaté Ukrajině!

Hlavním viníkem této války je Putina. Ať všechna krev zabitých padne na jeho zkostnatělou hlavu, ať mu zalije tvář a ruce. Obviňuji ho z masového vraždění lidí. Je to zločinec.

Jsem připravena na zatčení, na policejní násilí, na hlad a žízeň. Na všechno, co se děje protestujícím, kteří vyšli do ulic. Za svá slova jsem však zodpovědná jen já sama. Moje děti, vnoučata a pravnoučata o tom nic nevědí.

Ljudmila Petruševská